

PERONUL PĂRĂSIT

Totul a început cu numele ei: Flinn Nachtigall nu era o fată ca toate celelalte. Ea avea unul dintre acele nume deosebite, pe care le pot purta atât fetele, cât și băieții, nume precum Charlie sau Puck.

— De ți-aș fi dat un alt nume, se plângea adesea mama ei, de parcă numele fetei ar fi fost de vină că era cu totul altfel față de ceilalți copii. Ceva obișnuit de genul Isabelle sau Laura!

Dar Flinn nu-și dorea să fie Isabelle sau Laura.

— Isabellelor le plac caii și tot ceea ce este roz, spuse Flinn, iar Laurele merg întotdeauna câte două la baie.

Doar acestea păreau a fi cele două alternative pentru o fată de vârsta lui Flinn. Fetele nu obișnuiau să citească dicționare vechi și să arunce cu bumerangul. Dar dacă locuiai, ca Flinn, în mijlocul pustietății, într-o casă veche și izolată la țară, atunci nu aveai prea multe posibilități să te porți ca o fată.

Și, pe deasupra, nu o ajuta nici faptul că trebuia să meargă în fiecare dimineață timp de două ore cu autobuzul la școală.

Căci trezitul obligatoriu dis-de-diminează era întipărit pe chipul ei: avea cearcăne, iar asta era cauza glumelor proaste legate de numele ei de familie¹.

Flinn se simțea răvășită, căci vacanța de vară tocmai se terminase de trei săptămâni, iar la școală auzise deja zece glume penibile, de la „*Privighetoare, te aud cântând*“ până la „*A fost privighetoarea și nu ciocârlia*“.

— Una pentru numele meu, spuse Flinn și aruncă bumerangul țintind deasupra câmpului din spatele casei.

Bumerangul zbură lin fășâind prin aer, atinse o cutie ruginită de metal de pe gard, înainte să se întoarcă la Flinn pe o traiectorie arcuită. Cu o mișcare dezinvoltă Flinn pescui bumerangul din aer.

Era după-amiaza târziu, soarele coborâse până deasupra câmpurilor și singurul zgomot care se auzea în lung și-n lat era sunetul metalic de la dozele dărâmate de Flinn.

— Una pentru hiene, spuse ea și ținti cu ochii îngustați următoarea doză de metal.

Îi nimea hiene pe toți aceia care îi respingeau pe cei ce nu se încadrau în tiparul comun. Mai cu seamă îi nimea așa pe colegii ei de școală.

Flinn era mereu singură la școală. La *Pensionul domnișoarei Schlechtfeld pentru prosperitate* nu se simțea niciodată bine. Se obișnuise să-și vadă colegile stând într-un colț și discutând discret despre aspectul ei: despre părul ei roșcat, de culoarea aramei, lung până la umeri, dar întotdeauna ușor

¹ Nachtigall = privighetoare, în limba germană (nota trad.)

dezordonat, căci Flinn nu înțelegea de ce trebuie să și-l pieptene chiar în fiecare dimineață. Sau despre chipul ei palid, cu pistrui. Sau despre ochii ei obosiți, care priveau adesea fără expresie, astfel încât nimeni nu observase culoarea lor de chihlimbar scânteietor (cel puțin așa spera Flinn, că aveau o culoare de chihlimbar scânteietor și nu de argilă maro).

— Atunci împrietenește-te cu băieții, îi spusese mama ei când Flinn se plânsese acasă de situația asta.

Mama ei habar n-avea că băieții nu vorbesc din principiu cu fetele la școală – iar cu Flinn, nici atât.

— Adaptează-te și tu puțin!

— Dar nu sunt cameleon, murmură Flinn indignată și ținti cu bumerangul o altă cutie de metal.

Câțiva corbi zburară speriați atunci când doza ateriză zdrăngănind pe câmpul de cereale.

Flinn nu se pricepea să se adapteze. Nu era nici tipul de prințesă, dar nici cel de sălbatică. Era un fel de amestec între cele două. O față căreia nu-i plăcea să se murdărească, dar care purta atât vara, cât și iarna cămăși largi în carouri și ghete butucănoase. O față care avea în cap liste întregi de cuvinte, dar care, în final, nu reușea să dea o replică rapidă, exact ca un actor de film mut.

O față căreia i-ar fi plăcut să fie băiat, care însă se rușina de moarte când era luată drept unul. Asta se întâmpla deseori, fiindcă Flinn era înaltă și slabă pentru vârsta ei. Toate fetele din clasa a șaptea de la pension erau mai plinuțe decât ea.

Așchiiuță, așa obișnuia să o strige fratele ei mai mare, Jonte.

Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Fără el îi era greu să îndure totul, să se ascundă undeva între granițe, în țara nimănui.

Să-și închipuie cum ar fi viața ei dacă Jonte ar mai fi cu ei, dacă familia ei ar fi mai bogată și mama ei mai fericită, era singurul lucru din existența cotidiană care nu era deprimant, ci chiar bun într-o oarecare măsură.

— Și încă una, spuse Flinn, pentru Jonte!

Fiindcă îi lipsea atât de mult. Deoarece el era numai o amintire, aproape la fel de ștersă precum etichetele de pe cutiile metalice.

Doi ani pot fi o perioadă a naibii de lungă atunci când încerci să nu uiți cum suna vocea sau cum se simțea îmbrățișarea cuiva.

— Ai putea cel puțin să țintești rațele, îi spunea mama ei de fiecare dată când privea cu atenție îndemânarea lui Flinn cu bumerangul. Am avea o masă ieftină!

De parcă Flinn ar fi doborât vreodată vreun animal! Îi plăcea să dărâme conserva cu eticheta *Ragu de rață*.

Poc!

Ca întotdeauna, o lovitură reușită. Chiar la țintă.

Din obișnuință, Flinn se întoarse către casă. Aceasta era o monstruozitate, mare și veche, cu șapte camere jerpelite și o verandă de lemn. Cu șarmul ei de casă din Vestul Sălbatic, părea ruptă de realitate aici, în nordul Germaniei.

În camerele joase și late, Flinn se simțea întotdeauna mică și lipsită de importanță precum un șoarece între scândurile unei dușumele. Prin ușa deschisă din spate îi vedea pe cei doi

frați mai mici ai ei cățărându-se pe scaunele din bucătărie. O văzu pe mama ei certându-i. Îl văzu pe Jannik, cel de-al treilea frate al ei, stând pe canapea și uitându-se, probabil, la un castingshow. Flinn oftă. Nu mai era nimeni acolo, nimeni pe care să-l impresioneze cu arta ei de a arunca bumerangul. Cum ar fi putut fi altfel? În locul ăsta nu erau decât o casă veche și mai multe șoproane dărăpănate, la doi kilometri depărtare de Weidenborstel – un loc care, după părerea lui Jonte, arăta la fel de urât pe cât îi suna numele.

Pe de altă parte, în Weidenborstel se aflau șase case proaspăt tencuite în jurul unui heleșteu nou amenajat. Flinn era sigură: acolo se servea la micul dejun gem făcut în casă, iar familiilor respective le plăcea să locuiască la țară. Nu-i de mirare, din moment ce acolo înfloreau tufe de trandafiri și cocorii își făceau cuiburi în apropiere. Aici însă, la patru câmpuri depărtare, erau doar cinci locuitori prost dispuși – Flinn, mama ei, precum și cei trei frați vitregi. Aici nu exista nimic, absolut nimic, în afară de amintirile despre Jonte, cel de-al șaselea fost locuitor.

Aici nu locuise niciun tată, nici al lui Jonte, nici al celor trei frați mai mici și nici al ei. Flinn presupunea că niciunul dintre ei nu a vrut să se stabilească la capătul pământului.

Își strânse bumerangul abia atunci când începu să se întunece și mama ei strigă în liniștea ce-i înconjură:

— Masa de seară!

Flinn își dorea ca mama ei să spună *cină* și nu *masă de seară*, pentru că această denumire o făcea să se gândească la sandviciuri cu felii groase de pâine și salam uscat.

Când aproape ajunsese pe verandă, o fulgeră un gând. Se întoarse și luă ultima conservă cu eticheta *Ragu de rață*. Mergând spre casă, strânse metalul rece în mână. Flinn se simți în mod ciudat plină de speranță.

Cei trei frați ai ei – cu toții mai mici decât ea – se repeziseră să mănânce, ca de obicei, înainte să fie așezată masa. Flinn puse conserva strivită în fața lor.

— Ce-i asta? întrebă mama ei posac.

Nu mai avea deloc răbdare cu copiii ei de când Jonte nu mai era acolo.

Flinn o privi cu atenție: părul ei lung, de culoarea nisipului, puloverul aspru de lână de pe umeri și ochii ei de un albastru mat. Probabil că ar fi drăguță dacă s-ar aranja puțin.

— Am nimerit o rață, îi răspunse Flinn.

Știa că nu avea niciun rost să facă glume, dar nu se putuse abține. Se uită la chipul mamei sale căutând un zâmbet, o grimasă sau o reacție de orice fel. Până la urmă, tot va trebui să râdă!

Mama ei luă conserva de pe masă.

— Nu poți să te porți măcar o dată rezonabil?

— Nu, atât timp cât nici tu nu ești, spuse Flinn încet.

Vedea vasele murdare, îngrămădite în chiuvetă, și vopseaua care se desprindea în șuvițe de pe pereți. Părea că pofta de viață părăsise chipul mamei.

— De ce nu este o rață adevărată? întrebă Janik uitându-se melancolic la conservă.

Părul său scurt avea culoarea galbenă a câmpurilor de cereale din afara casei. Flinn considera că arată ca mama lor în tinerețe, fără să fie însă la fel de obosit.

Lui Flinn îi păru rău pentru el. De n-ar fi spus nimic...

— Pentru că mai degrabă mi-aș smulge un braț decât să omor un animal nevinovat, îi explică ea pragmatic. *Și oricum tot eu ar trebui să o gătesc*, adăugă ea în gând.

Janik bufni în răs și firimiturile de pâine zburară peste masă.

— Ești așa de bleagă, spuse el.

— Idiotule, răspunse Flinn.

Nu mai simți niciun fel de compasiune, chiar dacă știa că îl nedreptățește. Janik, pur și simplu, repeta ca un papagal tot ceea ce i se spunea. Câteodată, Flinn avea impresia că ea și Jonte erau singurii din această familie cărora le mergea mintea. Și acum, la doi ani după dispariția lui Jonte, era singura minte ascuțită de aici.

Flinn luă o felie groasă de pâine și ieși din nou în aerul călduț al serii. Treptele de lemn scârțâiră puternic sub pașii ei, totuși nimeni nu o strigă înapoi. De când Jonte dispăruse fără urmă, Flinn părea a fi pentru mama ei doar un alt copil al cărui anunț de dispariție avea să apară în curând.

Ca în fiecare seară, Flinn merse pe același drum printre câmpurile de cereale. Fărâmiță pâinea lăsând o dără care să o conducă spre casă mai târziu. În urma ei, corbii se adunau în cârduri. Lui Flinn nu-i plăceau în mod deosebit corbii – dar le asculta cu plăcere croncănitul, întrucât acesta umplea liniștea ce rămăsese în urma dispariției lui Jonte.

Dacă ar fi găsit o posibilitate de a-și aduce fratele înapoi, mama ei ar fi revenit cu siguranță la firea ei de dinainte. De-ar fi găsit un indiciu, măcar unul.

Avea acum unul. Gara!

O atrăgea pe Flinn de parcă ar fi fost o călătoare în jurul lumii. În fiecare seară. În fiecare noapte.

Ultima sută de metri, Flinn o străbătu alergând. Sări peste treptele de beton ciobite, direct pe peron. Gara din Weidenborstel mai avea un singur peron, peronul 2.

Pe Flinn nu o mira acest număr, căci numărul 1 este doar pentru învingători. Și nimeni din familia ei, care s-ar fi urcat în tren, nu era un învingător.

Locuitorii caselor frumos tencuite din Weidenborstel păreau să fi uitat de mult de gară. La urma urmei, pe aici nu mai trecuse niciun tren de ani de zile. Și nici că ar mai opri vreunul. Flinn, care stătea aici aproape în fiecare noapte de când dispăruse Jonte, înțelegea perfect de ce nu opresc trenurile. Singura bancă era ruginită, iar șina era plină de bălării. Ceasul gării se oprise de ani de zile – din dimineața aceea de Anul Nou când Jonte nu se mai întorsese acasă.

Fusese atunci îngrozitor de frig și nimeni n-a crezut-o pe Flinn că Jonte își petrecuse noaptea aici pe acea bancă înghețată uitându-se la stele. Dar Flinn știa sigur că așa s-a întâmplat. Pentru că el făcea același lucru an de an.

Avea pe atunci doar treisprezece ani, deci avea aceeași vârstă ca și Flinn acum, dar era mult mai curajos decât ea. Mai curajos, mai lipsit de griji și mai liber. Gara era locul unde el putea visa.

Până în acea zi de Anul Nou.

La trei săptămâni după dispariția lui, sosise o carte poștală de la el. După ștampilele care acopereau scrisul lui Jonte, oricine își putea da seama că acea carte poștală fusese expediată cu

multă vreme în urmă, chiar din data de 2 ianuarie. Totuși, parcursese un drum lung – de la Oslo, trecând apoi prin Copenhaga, ceea ce lui Flinn îi venea greu să creadă. Și apoi durase o săptămână să ajungă din Hamburg până la ei acasă. Poșta uitase că pe câmpurile din Weidenborstel mai locuiau oameni care aveau cutie poștală.

Din acea zi, Flinn preluase obiceiul lui Jonte de a hoinări noaptea pe acolo. Avea mii de teorii referitoare la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Fusese Jonte răpit? Fusese luat într-un program de protecție a martorilor? Între timp, venea aici precum Jonte, ca să viseze – la o viață în altă parte, unde iarba era mai verde, râsul mai vesel, șansele mai mari. L-ar fi urmat pe fratele ei vitreg, dacă ar fi știut unde. Cu siguranță că nimeni din familia ei nu i-ar simți lipsa. Nici ei nu-i lipsea familia atunci când își petrecea nopțile aici pe peron.

*Vânt de noapte, vino
atunci când ești chemat,
să iei Expresul neîntârziat
într-o călătorie de neuitat.*

scrisese Jonte. Să fi fost asta o ghicitoare? Dacă da, încotro să ia expresul? Flinn oftă. Era o poezioară scrisă de-un amator. Și nimic mai mult.

Flinn credea că așa ceva era tipic lui Jonte; poliția considera acest lucru ca fiind deosebit. Cartea poștală fusese dusă într-un laborator pentru a fi cercetată. Dar nimeni n-a știut ce să facă cu ea – în afară de Flinn. Cum era posibil ca doar ea să fie singura care să observe trenul de culoare albastru-petrol

de pe cartea poștală? Și acele vagoane elegante verzi-albăstrui acolo unde cei din familia ei nu vedeau decât o drezină veche și demodată? Jonte nu putea să fugă cu acea cutie pe roți, asta înțelegea până și poliția.

Flinn scoase cartea poștală din buzunar. Avea colțurile franjurate, căci o lua peste tot cu ea de când îi fusese înapoiată mamei ei, fără niciun rezultat. Asta se întâmplase de mai mult de un an. Flinn încă vedea acel tren unde ceilalți nu vedeau nimic. Și ce mai tren! Nu era unul dintre acele expresuri regionale cu geamuri zgâriate și niciun intercity impersonal. Era un tren de modă veche, cu o locomotivă adevărată cu aburi. Acoperișurile de culoare crem ale vagoanelor scânteiau în razele soarelui și pe vopseaua fără cusur se vedeau litere scrise elegant. Din păcate, Flinn nu reușea să deslușească ceea ce scrie.

„Cra!”

Flinn se sperie. Iarăși petrecuse ore în șir aici fără ca măcar să-și dea seama. Se făcuse noapte, era foarte întuneric, iar corbii arătau ca niște petice strălucitoare de cer înnoptat. Se uitau curmeziș la Flinn. Flinn oftă. Cu o mișcare rapidă, aruncă ultima bucată de pâine spre capătul peronului, acolo unde betonul fărâmițat se termina în tufișurile care crescuseră sălbatic. Corbii zburară într-acolo formând un stol ce croncănea răgușit.

După ce dispăru învălmășeala de aripi și de ciocuri întunecate, rămase acolo un animal. Nu era un corb, căci era mare, slab și alb. Și cumva *neclar*.

Inima lui Flinn bătu cu putere. Teama îi străbătu corpul precum un șoc electric și o paraliză. Cu membrele amorțite, se aplecă atât cât să privească pe lângă stâlpul de metal ce îi bloca

vederea către animalul ciudat. Numai că imaginea nu se clarifică. Din contră, conturul rămase neclar și se pierdea precum cel al unui desen făcut cu prea multă apă într-o noapte întunecată.

Pe Flinn o trecu un fior. Nu credea în magie, în spirite sau în fantome. Dar această ființă era cu siguranță o apariție, din cauza căreia nu puteai rămâne noaptea pe un peron singuratic. Sau poate era o halucinație? Flinn se frecă la ochi. Ființa era încă acolo.

Bine. Stai liniștită.

Animalul nu se mișcă. Mut, se uita la câmpurile de cereale. Poate că nici nu a observat-o. Erau șanse mari să n-o fi observat, întrucât Flinn purta cămașa ei în carouri, închisă la culoare. Și vântul care i-ar fi putut duce parfumul mai departe nu bătea în acea seară calduță.

Apoi deodată se mișcă ceva. Flinn tresări involuntar atunci când animalul își îndreptă capul spre ea și o privi.

Înainte ca Flinn să se muște de limbă, oftă adânc – scoase un sunet ascutit care nu se potrivea unei fete.

Animalul tresări. Timp de o clipă, fu greu de spus căruia dintre cei doi îi era mai frică. Atunci, ființa se ridică și se îndreptă către Flinn cu pași înceți – o mișcare neclară, care dispărea în vântul ce începuse să bată deodată.

O nu, se gândi Flinn, nu nu nu!

Sări brusc. Voia să fugă, *trebuia* să fugă de acolo. Nu voia să aibă nimic de-a face cu acest lucru. Ce-ar fi dacă ciudățenia aceea ar fi motivul adevărat pentru dispariția lui Jonte? Ce-ar fi dacă nu era drezina aceea de vină, ci ceva... ceva precum chestia aceasta, orice-ar fi?

Hai odată! Picioarele nu o mai ascultau, nu-i mai erau de niciun folos și se împleticeau de la primul pas.

Animalul se apropie, cu botul plecat, ca la vânătoare.

Flinn simțea că îi bubuie capul. *Asta a fost, asta a fost, asta a fost.*

Auzi un fâșâit în urechi și un fluier de departe. Vântul rece îi mângâie fața.

Vânt de noapte, vino... scrisese Jonte.

Animalul acela straniu se opri brusc. Părea să asculte cu atenție, țintuind-o pe Flinn cu privirea. Sunetul fluierat se auzi deodată pe tot peronul. Flinn tresări și își acoperi urechile cu mâinile. Ce se întâmpla aici? Suna precum ceainicul vechi atunci când mama ei nu-și putea aduna puterile să-l ia de pe aragaz. Numai că acest fluierat era mult mai puternic, de mii de ori mai puternic.

Animalul se întoarse către șine. Totuși, înainte ca Flinn să apuce să folosească acel moment ca să fugă, pământul se cutremură sub picioarele ei și ceva puternic și greu se năpusti rapid către gară. O lumină difuză trecu peste ea și un curent de aer puternic precum cel dintr-un tunel de vânt o luă pe sus. Apoi zgomotul făcut de vânt se stinse și fluieratul fu înlocuit de un scrâșnet ascuțit. Metalul scrâșnea pe metal. Monstrul de oțel se opri cu o smucitură pe care Flinn o simți din plin. De sub el se ridicau aburi șuierând. Gara fu pe dată înghițită de un fum gros. Flinn stătea întinsă pe peron lângă bancă, tușea și respira sacadat. Și apoi se lăsă deodată liniștea. O liniște fantomatică, după zgomotul infernal de dinainte.

Flinn așteaptă o secundă, și încă una, apoi se ridică în picioare cât de repede putu. Își masă coatele care o dureau, ridică capul și se uită la vagon. Chipul ei oglindit se uita speriat la ea. Peste tot în fața ei erau ferestre întunecate, care reflectau lumina puțină, câte opt în fiecare vagon al trenului înalt și îngust de culoare albastru-petrol și cu acoperiș de culoare crem.

Flinn își închise ochii și îi deschise apoi din nou. Nu, nu era nicio îndoială. Fumul o ardea pe sub pleoape, dar aici era cu siguranță un tren.

Acel tren.

...atunci când ești chemat...

Foarte încet, ca și cum situația însăși ar fi fost casantă precum sticla, Flinn se uită la cartea poștală. De emoție aproape că mototolise hârtia groasă – dar acesta era trenul lui Jonte. Fără nicio urmă de îndoială. Trenul pe care aparent doar ea îl putea vedea. Flinn ridică privirea și inspiră tremurând. Chiar arăta *exact la fel!* Se vedeau între vagoane aceleași platforme de lemn demodate, aceleași ornamente la lămpile exterioare. Acum putea desluși literele aurite de pe vopsea: *EL* și coada stilizată a unui păun, încadrate într-un dreptunghi.

Inima lui Flinn bătu cu putere. Acesta era cel mai frumos tren pe care îl văzuse vreodată.

Înainte ca ultimii aburi să se evapore, se deschise o ușă undeva în partea din față a trenului. Zgomotul produs de deschiderea ușii răsună în noapte și o trezi pe Flinn din starea de uimire. Cu groază observă că trenul se puse încet în mișcare.

Nu, o, nu!

Îi încremeni inima, puțin cam mult, apoi începu să îi bată repede și cu putere.

Ființa nedefinită nu se mai vedea pe peron. S-o fi urcat în tren? O fi luat-o trenul de aici?

Și Flinn?

Să rămână aici de teama unor lucruri inexplicabile precum acesta? Sau de teama necunoscutului care o aștepta dincolo de câmpurile de cereale? Chiar își dorea asta? Să rămână aici?

Flinn își strânse pumnii. Acest tren era șansa ei, poate singura ei șansă. Corpul i se cutremură. Se gândi la Jonte. La lumea largă care se afla în altă parte, și nu aici. Se gândea la tot ceea ce conta – și, fără să-și dea seama, o luă la fugă, reuși să se prindă de balustrada ultimei platforme și își făcu vânt pe ultima treaptă. Chiar la timp, înainte ca trenul să părăsească peronul.

Flinn se agăță de metalul rece al balustradei și trase aer în piept. Privi pentru ultima oară către peronul părăsit. Ceasul gării se porni pentru prima oară după mulți ani. Acum era ora două și douăzeci și două de minute.

Trenul coti la stânga și ceasul nu se mai vedea.

Acum nu mai era cale de întors.

...să iei Expresul neîntârziat

într-o călătorie de neuitat.

Flinn se întoarse către ușa de fier care ducea către interiorul trenului. În jumătatea superioară a ușii era o fereastră mică, pătrată. Dincolo de ușă se căsca un întuneric albăstrui.

„Fii neînfricată și îndrăzneată!“, murmură Flinn inspirând adânc. Cu un mic efort, deschise ușa și intra.